

इदानीं साक्षादेव सर्वांतर्यामित्वंरामस्यदर्शयति ॥ सूर्यस्यापीति ॥ सर्वस्यापि स्वस्वकार्यजनकत्वं एतदधीनमेवेतिभावः ॥ क्षमाक्षमेतिषष्ठीतत्पुरुषः ॥ १५ ॥ अगुणाः दोषजनकादित्यर्थः ॥ १६ ॥ रामएताभिस्तिमृभिःसह अभिषेक्ष्यते वसिष्ठादिभिरितिशेषः ॥ श्रिया विजयलक्ष्म्या ॥ १७ ॥ कालान्तरेपि राज्याहतां जनानुरागप्रदर्शनेनाह दुःखजमिति ॥ यतः अयोध्यायांविद्यमानः सर्वो जनः यं निष्क्रामंतमुदीक्ष्य दुःखजमश्रुविसृजति ॥ अतस्तस्य राज्यमवश्यंभावीतिशेषः ॥ १८ ॥ अथ तस्यवने

सूर्यस्यापिभवेत्सूर्योत्थग्रेरग्निःप्रभोःप्रभुः ॥ श्रियाश्रीश्वभवेदग्न्याकीर्त्याकीर्तिःक्षमाक्षमा ॥ १५ ॥ दैवतंदेवतानांचभूतानांभूतसत्तमः ॥ तस्यकेल्यगुणादेविवनेवाप्ययवापुरे ॥ १६ ॥ पृथिव्यासहवैदेत्याश्रियाचपुरुषर्षभः ॥ क्षिप्रंतिस्मृभिरेताभिःसहरामोभिषेक्ष्यते ॥ १७ ॥ दुःखजंविस्मृत्यश्रुनिष्क्रामंतमुदीक्ष्ययं ॥ अयोध्यायांजनःसर्वःशोकवेगसमाहतः ॥ १८ ॥ कुशचीरधरंवीरंगच्छंतमपराजितं ॥ सीतेवानुगतालक्ष्मीस्तस्यकिंनामदुर्लभं ॥ १९ ॥ धनुर्ग्रहवरोयस्यबाणखड्गास्त्रभृत्स्वयं ॥ लक्ष्मणोव्रजतित्यग्रेतस्यकिंनामदुर्लभं ॥ २० ॥ निवृत्तवनवासंतंद्रष्टासिपुनरागतं ॥ जहिशोकंचमोहंचदेविसत्यंब्रवीमिते ॥ २१ ॥ शिरसाचरणावेतौवंदमानमनिदिते ॥ पुनर्द्रक्ष्यसिकल्याणिपुत्रंचंद्रमिवोदितं ॥ २२ ॥ पुनःप्रविष्टंदृष्ट्वातंअभिपिक्तंमहाश्रियं ॥ समुत्सक्ष्यसिनेत्राभ्यांशीघ्रमानंदजंजलं ॥ २३ ॥ माशोकोदेविदुःखवानरामेदृश्यतेऽशिवं ॥ क्षिप्रंद्रक्ष्यसिपुत्रंत्वंससीतंसहलक्ष्मणं ॥ २४ ॥ त्वयाशेषोजनश्चायंसमाश्वास्योयतो नये ॥ किमिदानीमिदंदेविकरोषित्वादिविक्लवं ॥ २५ ॥

विषयसुरवंनास्तीतिशोचंतीमाह ॥ कुशचीरादिधरमपि यंलक्ष्मीरिव सीतानुगता तस्यकिंदुर्लभं इवशब्दएवार्थे ॥ सीतारूपेणलक्ष्मीरिवैषेतिभावः ॥ एतेन सविष्णुरेवेतिध्वनितं ॥ १९ ॥ धनुर्ग्रहाणां शूराणां वरः श्रेष्ठः ॥ पुरुषोत्तमत्वंविना नलक्ष्मणोऽयेसरःस्यादितिभावः ॥ २० ॥ द्रष्टासिलुट् ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ रामे रामविषये शोकप्रलापादिदुःखं व्यथा मास्तु ॥ यतस्तस्मिन्नशिवं अशुभं नदृश्यते ॥ २४ ॥ हे अनघे यस्मात्त्वयाऽशेषोयंजनः ॥ त्वत्परिवाररूपत्वाच्चयासमाश्वास्यः ॥ अतोदेवि त्वंहदि विक्लवं दुःखंकिंकरोषि ॥ २५ ॥